

Adonyi Sztancs János

Az ádámcsutka útja

– aforizmák, paradoxonok, esszenciák –

A gyerek irigylésre méltó előnye, hogy még bármi lehet belőle, akár az ősejtéből vagy a fejlődő gondolatból.

Nem kell ahhoz megöregednünk, hogy hibagazdag életet mondhassunk magunkénak.

Az élet kiszámíthatatlan. Olyan is van, hogy galambtól papagájkort kap az ember.

A faóriás nem tart rokonságot a bonsszajjal.

Az a kivételes szerencse ért bennünket, hogy Földünk a galaktikus lakhatási zónában kering, ám ahelyett, hogy hálásan meghúznánk magunkat, máris szemeteljük a kozmoszt.

A végesre alapozott végtelen növekedést nem a bolond erőlteti, csak a tőke küldte közgazdász.

Nehéz manapság bűnösebbé válni a tőzsdecápánál.

Habár a pénzfanatizmus együtt jár a léleksivársággal, a pénz megvetése nem hozza el okvetlenül a lélek gazdagságát.

A fősvény azért halmozza a bankót, mert túlélőcsomagnak látja. Mindazonáltal a fősvény nem gondos, nem előrelátó, csak beszari.

Emberekkel nehezebb bánni, mint elbánni.

Hívónek az Ige, kujonnak a kéz, szerencsejátékosnak a zsetontorony. Megmondom, ki vagy, ha megmondod, mi növeli életed cukorfokát.

Van olyan ember, aki kellemesen szól, de üresebb, mint a furulya belseje.

Rikácsolhat, ágálhat a felszínes, közhelyes ember, mégis nehezebben

veszem észre, mint kihalt nyelvben a beszédhibát.

Egy percet se szentelj az életedből annak, aki az állhatatosságot a márkahűségben találja meg, akinek a lelki egyensúlya helyrebillentéséhez elegendő a vállalati kommunikációs tréningen szolgáltatott beszélgetés.

A konzumidiótánál senki sem szalonképtelenebb. A szellemi arisztokratánál senki sem előkelőbb.

Mocsárban békának jó lenni, de mit tegyen az ember, ha pisztráng?

Hanyatlásérzetet kelt, ha a jegesmedvét kukázni látjuk, nem fókára vadászni.

Annál hangosabban szól a pacsirta, minél nagyobb a civilizációs háttérzaj. De meddig bírja torokkal?

A föld tetszőleges pontjáról vett bármely két politikus úgy hasonlít egymásra, mint két golyó ugyanabban a herezacskóban.

A felesleges munkának is megvan a maga bája, de azért amputált karon ne mérjük vérnyomást!

A munkába állás és a fogszabályozás növeli mikrokozmoszunk rendezettségét.

Aki lószőrallergiás, ne menjen zsokének.

A fizikai munka olyan, mint úriaszonymnak a személyi edző: gondoskodik az alakformálásról, a zsírégetésről és az izmok feszesen tartásáról.

A szükség és a célszerűség a két legnagyobb munkaadó. Az anyatermészet is nekik dolgozott, amikor okosan kimunkálta a szimmetriát.

Eszelősen ne ragaszkodj a gyökeresen új megoldáshoz, ne akard a lovat a farkánál kantározni!

Óvakodj a főnöktől, aki érintésszegény neveltetésben részesült!

Az alkalmatlan vezető: mágus. Úgy osztja az észet, hogy nincs miből.

A lakájember megtaposva is jól érzi magát, mint giliszta a vizes láb-törő alatt.

A kisistenné válás nem csillapítja a rangkórsággal járó fájdalmat, sőt.

Nem mindig kívánatos a feljebb jutás. A karrier sokszor undorkeltőbb és piszkosabb, mint tyúkólban a létra. Üdvös az lehet, ha az igazi magasság felé törünk, és rést ütünk a fejünk felé, ha bedeszakázott az ég.

A besúgó munkájában van valami baljós, mint a rontóbabu-készítésben.

Az üvöltés mindig többről szól a száj közeli levegő erőteljes megmozgatásánál.

Korrupció embernek olyan a tényfeltáró sajtó, mint macskának a beton – miatta nem tudja elkaparni a piszkát.

A pusztításra buzdító média és a küzdelemre tüzelő sámán mozgósító ereje úgy aránylik egymáshoz, amiként a rakétaüteg rombolása a hajító gép kártételéhez.

A bulvármédia az önfelfújós hólyagok világa.

Torzulások viszonyok közepette a keret kiszoríthatja a képet.

Semmi sem jár annyira egyazon úton, mint az ádámcsutka.

Kicsit ront a kaviárhabszolás élvezetén a tudat, hogy aki dobozsám fogyasztja a tokhal ikráját, az iparszerűen zabálja a jövőt.

Csak addig böffen fel a torkosság bűne, amíg nem vagyunk gyomor-bajosak.

Gondja volt a Teremtőnek az éhes kukázókra, amikor úgy alakította tes-

tünk emésztőrendszerét, hogy az különböző maradjon az étel esztétikuma iránt.

Szerelem idején kitágul a világ, mint szemezéskor a pupillánk.

A szerelem megunthatatlan, mint a természetcsodálás.

Két ember akkor érzi legjobban azt az egységet, amely az ősröbbanás előtt létezett, amikor szerelmesek egymásba, és immár annyira egyek, mint a kétszikű tojás.

A fészek melege, puhasága a körülményektől függ. Fagyos, éles kövekből hordja össze fészket a pingvin. Ám az ember helyzete nehezebb, mert fészkének melege, puhasága a belső körülményektől függ.

A szemérem olykor ostobább akadály a élvezetnek, mint a fitymába akasztott piercing.

A szüzességet sokra tartó közönségben csiga rágta gomba a „megpocsékolt” lány – keveset ér.

Akit csak szerelmi gyógyírként használnak, olyan felesleges lesz, mint gyógyult seben a kötés.

Házastársat választani csak előkelő igényességgel szabad, olyan kifinomult, ahogy az étel vezető ízéhez kísérő bort keresünk.

Némely szerető csak annyit ér, mint a festőbor, színesíti a mámort.

A számító udvarló szebb jövőt fest, mint a megélhetési jós.

Élvezni az érdekházasság előnyeit ugyanaz, mint szeretni a megtévesztésből származó profitot.

Életének egy pontján az okos díva ugyanúgy számol szépsége romlásával, ahogy a kofa piacárás előtt a romlandó áru értékcsökkenésével.

Féltékenység idején a mellébeszélés jobban zavar, mint szájról olvasott a rágózás.

Őszintén már csak így tehetnék házassági ajánlatot: Életem egy trom-

busokkal teli test: vállalod a vérhígító szerepét?

A nyálcsurgatás mindig megmarad, még akkor is, ha már olyan rozoga állapotba kerülünk, hogy számunkra a szex örökre elveszett, mint ínsorvadásos embernek a harapás öröme.

Az egészségnél nincs jobb afrodiiziakum.

A kis betegség nincs hatással a szerelmi étvágyra, ám a nagy betegség után felerősödik a szereleméhség. Mindazonáltal az étvágygerjesztés nem elég ok arra, hogy hagyjuk eluralkodni magunkon a nagy betegséget.

Megrázó élmény immár törött lábú agárként ráébrednem, hogy egész életemben műnyulat kergettem.

A visszahozhatatlan idővel kiegyezem, de az elvesztegetett idő feszültséget gerjeszt bennem, feltekerceslődnék tőle az idegszálaim az ördög orsójára.

Az élet harc, ám a helytálláshoz olyan tartós anyagból kellene felépülnünk, amilyenből a katonák dögcédulája készül.

Azért idegenkedünk annyian a hatalmas ispotályoktól, mert ráérzünk, hogy az egyéni megoldásokat igénylő életünk nehezen illeszthető a kórházi rutinhoz. Ráadásul a rutin szabványosít. Márpedig egyenbetegnek lenni, szabványhalállal halni kiváltképp taszító.

Amíg a férfi húgycsővéből katéter lóg ki, nem ismeri fel a nővérben a nőt.

Aki a tapintható valóságban sikertelen és nyomorúságos, az még reménykedhet egy másik világban, ahol majd felvirágzik, mint szerencsés autista a cybertérben.

A halál ellen annyi az esélyünk, mint kisembernek a nagytőkével szemben.

Halálunk előtt úgy vétetünk számba, mint beolvasztás előtt a törtarany. Nem számít a kimunkáltságunk, jellegzetességünk. Csak a lélek egerútja fénylik.

Ha itt az idő, hát meghalunk. Elvégre olyan az ember, mint az autógyári tesztbábu, előbb-utóbb össze kell törnie.

Ne féljünk, mert a félelemnek szaga van, mint hullaházban az áramszünetnek!

A tépett farkú gyíknak is kijár, hogy langyos kövön sütkérezzen.

Néha az ideológia is betegség, sőt némely eszme halált hoz ránk, mint trófeakultusz a legszebb bikákra.

Két diktatúrában is éltem: az állam és a pénz zsarnokságában, de a test parancsuralmánál egyik sem izgalmasabb.

Az ördög ereje abban van, hogy tudja: elég egy kisegér szétrágni a Bibliát; a gyengesége pedig abban áll, hogy a Biblia szellemének szétcincálásához nincs egere.

A bűnös nem mindig tud egyenesen a fényre törni, néha a pokol huzata vezet célra, mint a barlangból menekülőt.

Lehet, hogy az emberiség ragyogó aurájú szentjei csak lampionok a nagy homályban, mégis ösztönösen feléjük fordítjuk tekintetünket, hogy az ő fényükben lássuk meg egymást és a valódi világot.

A megfoghatatlanba kapaszkodni a világ legnagyobb realitása, és ha a megfoghatatlan visszafog ránk, az a világ legnagyobb irgalma.